

KATOLIŠKI GLAS

TAXE PERÇUE	GORIZIA	SETTIMANALE - REDAZIONE E AMMINISTRAZIONE: RIVA PIAZZUTTA, 18 34170 GORIZIA - TELEFONO 0481 - 533177 - DIRETTORE RESPONSABILE: MONS. MOČNIK FRANCESCO - REGISTR. TRIBUNALE DI GORIZIA N. 5 DEL 28 - 01 - 1949 - SPEDIZIONE IN ABBONAMENTO POSTALE - GRUPPO 11/70% AUTORIZZAZIONE DIREZIONE PROVINCIALE P.T. DI GORIZIA	UREDNIŠTVO IN UPRAVA:	Riva Piazzutta, 18 - 34170 GORIZIA - GORICA Tel. 0481 - 533177 - Telefax 533177 Poštni t/rn 11234499
TASSA RISCOSSA	ITALY		Poduredništvo: Vicolo delle Rose, 7 - 34135 Trieste - Trst - Tel. 040 - 414646	

Naše poslanstvo na Sv. Višarjah

Na pragu tretjega tisočletja Slovenci vedno bolj čutimo, da nam gre za PREŽIVETJE. Zato se moramo poslužiti vseh sredstev, ki bi nam utegnili pomagati.

Eno takih pomožnih sredstev so Sv. Višarje, starodavna božja pot, v čudoviti alpski naravi, kjer so naši pradedje namesto mejnika postavili cerkvico Mariji v čast.

Tu, na Sv. Višarjah, naj bi mi opravljali svoje POSLANSTVO kot ljudje, kot Slovenci in kot kristjani. Kako?

Na različne načine. Zbirali bi npr. mladino, ji razkazovali višarske lepote, ji šli na roke, z njo molili in se razgovarjali o problematiki sodobnega časa in življenja. Mladi bi počasi zaslutitli nova obzorja, se privajali drug na drugega in začutili, da v resnici SPADAJO SKUPAJ, čeprav prihajajo iz Kanalske doline, Koroške, Benečije, Primorja, matične domovine ali zdomstva. Kdor se posveča mladini, gradi prihodnost.

Kako še naj bi na Višarjah slovenski kristjani opravljali svoje poslanstvo? Možnosti so številne. Naj omenim samo še eno. Ker smo ogroženi, potrebujemo ZAVEZNIKOV. Kje jih bomo našli? Med OSVEŠČENIMI kristjani v svetu, v Rimu, na Dunaju, v Nemčiji, Beneluksu, Franciji itd., med tistimi kristjani, edino resničnimi kristjani, katerim evangelij Resnice, Pravice, Bratstva, Solidarnosti, Dobrote, Svobode, Miru in Ljubezni NI PRAZNA BESEDA, temveč PRAVILO, ki ga je treba SPOŠTOVATI in URESNICEVATI v življenju. V luči tega evangelija imajo ŠIBKI in OGROZENI PREDNOST pred močnimi. Preveč pozabljamo na to resnico.

Po svojih zvezah bi te kristjane vabili v naš gorski raj, na Sv. Višarje, jih gostoljubno sprejemali, se z njimi razgovarjali o sodobni družbi ter jim nevsiljivo, a pametno govorili tudi o slovenski problematiki. Svet mora spoznati nas in naše probleme. Iz povedanega začutite, da imajo slovenski katoliški laiki na Višarjah izredno važno poslanstvo.

Podpisani je član flamskega gibanja »Christenen voor Europa« — »Kristjani za Evropo«. To so resni in vplivni ljudje. Zakaj jih ne bi povabili na Sv. Višarje in se z njimi seznanili? Dobre zveze zmerejo veliko.

Za vse to pa so nujno potrebni PROSTORI, kjer bi se naš človek počutil DOMA, kjer bi mogel svobodno sprejemati goste, prirejati simpozije in podobno. Mimo tega problema ne moremo. TO JE STVAR IN NALOGA CELOTNE SLOVENSKE KATOLIŠKE SKUPNOSTI. V tej skupnosti morajo naši očetje franciskani, ki požrtvovalno uporabljajo to božjo pot, videti svoje ZALEDJJE, zanesljivo zaledje, pa se bo problem glede naših prostorov premaknil z mrtve točke.

Kjer so iznajdljivost, podjetnost, požrtvovalnost, Sloga, bistrovidnost, darežljivost, zavest poslanstva, smisel za služenje in Ljubezen do stvari, tam je tudi božji blagoslov blizu in tam NE-mogoče postane MOGOČE...

Vinko Žakelj

Evropski parlament je izvolil predsednika

Po junijskih volitvah se je v torek, 25. julija, prvič sestel novoizvoljeni Evropski parlament (EP) v Strasbourg. Na dnevnem redu je bila predvsem izvolitev predsednika in podpredsednika. S tem uradnim aktom pa se je tudi dejansko začel tretji mandat neposredno izvoljenega EP. Ta mandat bo še posebno pomemben, saj gre pri tem za obdobje, ki se odpira velikemu mejniku 1992-93, ko bo napravljen važen in odločilen korak za evropsko združevanje in odpravo še zadnjih mej, ki danes ovirajo tesno gospodarsko medsebojno sodelovanje dvanajstih držav. Poleg tega pa še pozornost na možne nove člane. Med zadnjimi naj zabeležimo uradno prošnjo Avstrije, ki je zaprosila za vstop v Evropsko gospodarsko skupnost.

Torkova seja EP se je začela dokaj razburkano. Predsedujoči najstarejši poslanec francoski filmski režiser Claude Autant-Lara, pred časom komunist, sedaj novofašist Le Penove francoske skrajne desnice, je s svojim nastopom sprožil val ogorčenja, da je skoraj večina poslancev zapustila dvorano. Potem so se duhovi pomirili in prišlo je do izvolitve tretjega predsednika evropske parlamentarne skupščine. Za predsednika je bil izvoljen španski socialist Baron Crespo, ki bo po

dveh letih in pol predal mandat predstavniku evropskih ljudskih strank (demokristjani). Med štirinajstimi podpredsedniki je tudi italijanski krščanski demokrat Roberto Formigoni.

V EP sedi skupno 518 poslancev iz dvanajstih držav članic: Irske, Velike Britanije, Danske, Nizozemske, Belgije, Luksemburga, Francije, Nemške zvezne republike, Italije, Španije, Portugalske in Grčije. Poslanci se tu družijo v parlamentarne skupine ne po državni pripadnosti, ampak po tradicionalni politični oz. strankarski pripadnosti. Poleg velikih strank (demokristjani, socialisti, liberalni demokrati, komunisti, desnica, itd.) so v EP tudi druge manjše skupine. Tako Mavrica (Arc en ciel), ki veže v glavnem manjšinske evropske poslance in avtonomiste. V to skupino spadajo med drugimi baskovski, škotski, flamski in korziški poslanci. Tako tudi skupni predstavnik manjšinske liste Federalizem sardinski evropski poslanec Mario Melis.

Evropski parlament sedaj čaka vrsta važnih zasedanj, saj bo ta parlamentarni izvoljeni organ imel vedno večjo vlogo v pripravi na vse naslednje faze političnega združevanja Evrope.

Spectator

Ne samo danes, tudi jutri bo mračen dan

(Jaša L. Zlobec, Naši razgledi, 9. 6. 1989)

»Berem poročilo Amnesty International za leto 1988. Stvarni, skorajda suhi podatki pokrivajo ves svet. Kršitve človekovih pravic. Tu ideologije ne morejo več ničesar skrivati. Dejstva so zgovornejša od napihnjenega govoričnega totalitarnih režimov. Najmanj osemsto političnih zapornikov v Jugoslaviji. Nemo-goče življenjske razmere v zeniškem, le-poglavskem zaporu... Pretepanje in mučenje aretiranih in obsojenih. Kršitve zakonitosti v vseh fazah kazenskega postopka, na političnih procesih, civilnih in vojaških. Kadar do procesa pride. Podoba naše države je mračna v vseh pogledih... Ob vsaki novi informaciji je človeku tesneje pri srcu...

Je ta nesrečni socializem res tako diabolčno zgrajen, da ima v svojem najglobljem jedru vgrajene varovalne mehanizme, ki zmerom znova preprečijo, da bi se njegov ustroj v osnovi spremenil?...

Vsakih nekaj let na novo rojeno upanje, da vendar prihaja do premikov, da tako ni mogoče naprej, da vsakogar prej ali slej sreča pamet. In potem znova razočaranje, vsakokrat bolj grenko. Leta pa tečejo. Zaman, v prazno, v živi pesek. Doklej?...

Socializmu je uspelo spraviti družbo v popolno pavperizacijo (revščino), ne samo v ekonomiji, temveč tudi v zdravstvu, šolstvu, kulturi, na vseh ravneh vsakodnevne življenja, ki nam je edino in neponovljeno na razpolago. Prijatelji in znanci so iz dneva v dan bolj zagrenjeni, cinčni, polni strupenega žolča...

In ker socializem svojim podložnikom ne zmore ponuditi nikakršne nove motivacije več, oblastne oligarhije oživljajo nacionalne mite in obračajo poglede celih narodov v preteklost. Prihodnost je očitno pretemna, s sedanostjo pa tudi ni nič...«

—ko

NAŠ ČASOPIS izide še prihodnji četrtek, 10. avgusta. Nato bo šel na poletne počitnice za dva tedna.

Ogroženo Dravsko polje

Hudi vremenski ujmi, ki je uničila poljske pridelke v Halozah in okolici, se je sedaj pridružila še ena: v Ptuj in okolici so odkrili, da je voda podtalnica okužena s pesticidi. Stiri od petih vrelcev vodovoda na Dravskem polju so okuženi. Okužba je tristoletno večja kot je dopuščeno. V nevarnosti je kakih 60 tisoč prebivalcev občin Ptuj, Ormož, Št. Lenart. Za oskrbo ljudi s pitno vodo dovažajo vodo s cisternami; glede živine, pravijo, da ni še nevarnosti. Toda do kdaj?

Ze vsa povojna leta so gradili kemične tovarne, škropili vsevprek s pesticidi. Posledice so tu. Komentator v Delu piše: »Dravsko in Ptujsko polje daje hrano in vodo nekaj sto tisoč ljudem. Zdaj se je ta ravniša s "svojimi" ljudmi sprla. Doslej jim je dala milijarde štruc kruha, gore svinjine in govedine, pojila jih je, nastavljala hrbet, da so na njem izdelovali aluminij, avtomobile, škropiva, da so ga razbrazdali s cestami, železnico, kanali, z melioracijami in ji ta hrbet odrli do kosti...«

Alge v Jadranskem morju, sedaj zastrupljena voda na Dravskem polju in še kaj, vse zaradi nesmiselnega poseganja človeka v ravnovesje narave z malikom modernega časa, z industrijo.

Vzhodna Nemčija

V Vzhodni Nemčiji je bilo ustanovljeno medkonfesionalno društvo za boj proti splavu. Društvo si je nadelo ime Liga za zaščito spočetega življenja. V načrtu ima prireditve javnih zborovanj v največjih vzhodnonemških mestih. Ustanovljen je bil delovni odbor, ki ga sestavljajo ginekologi, genetiki, znanstveniki in teologi.

Program nove vlade

Poročali smo že, da je Giulio Andreotti sestavil novo vlado in v njej znova povezal pet prejšnjih strank. Omeniti pa velja še, da je iz nove vlade izpadel Furlan Giorgio Santuz, ki je v De Mitovi vladi imel ministrstvo za prevoze in se izkazal za modrega moža. Furlanska DC se zaradi tega čuti prizadeto, toda politična igra znotraj KD je hotela tako. Nekako v tolažbo naši deželi sta bila imenovana dva podtajnika, in sicer Castiglione (PSI) iz Vidma in pravosodnem ministrstvu ter poslanec Rebulla (DC) v ministrstvu za turizem. Rebulla je slovenskega rodu in doma iz Tržiča. S tem je tudi Gorica nekako zastopana v novi vladi.

Naša dežela je sicer z izgubo ministrskega sedeža nekoliko prikrajšana, zlasti v kolikor jo prav sedanji proces evropske integracije v pričakovanju leta 1992 postavlja v ospredje na mednarodni pozornici kot stično točko med Vzhodom in Zahodom.

NOVA VLADA IN SLOVENSKA MANJSINA

Novi ministrski predsednik je najprej nastopil v senatu in tu imel svoj programski govor. Za tem je stekla razprava, ki se je po izglasovanju zaupnice vladi (187 senatorjev za, 117 proti novi vladi) nadaljevala še v poslanski zbornici, kjer je Andreotti tudi prejel široko zaupnico.

Program nove vlade je v nekem smislu zelo konkreten, v drugem pa tudi daljnosežen. Gre predvsem za to, da se Italija vsestransko pripravi na vstop v Evropo 1992-93, ko bo nujno treba poenotiti vse politične in ekonomske meje. V tem smislu je predsednik vlade svoj govor navezal na nove razsežnosti evropske stvarnosti, kar se bo nujno zrcalilo v italijanski politični stvarnosti. Nadalje je Andreotti obravnaval vprašanje notranje in zunanje politike. Med drugim je izjavil, da bo Italija odločno podprla Jugoslavijo v borbi za izhod iz teške krize, ki jo danes muči. Za to se je tudi zavzela na znani pariški konferenci sedmih držav Zahoda, ko se je tudi na splošno govorilo o novih odnosih z vzhodno Evropo, zlasti ZS-SR, Poljsko in Madžarsko.

Nas pa še posebej zanima vprašanje naše zaščite. S tem v zvezi je predsednik Andreotti dejal, da bo vlada posvetila vso pozornost Slovincem v Furlaniji-Juljski krajini, obenem pa tudi italijanski manjšini v Jugoslaviji. Vsekakor besede, ki vsaj v nastopnem programskem govoru spom-

nijo na probleme slovenske manjšine v Italiji (medtem ko ne Spadolini ne Craxi tega v svojih prvih vladnih nastopih v parlamentu nista naredila).

Kasneje se je v senatu razvila politična debata. O vprašanju slovenske manjšine je v zbornici spregovoril le sen. Dujany iz Doline Aoste, ki je med drugim opozoril na to, da Slovenci še vedno čakajo na zakonsko zaščito. Zato je pravzaprav vsaj čudno, da o tem v senatni zbornici ni spregovoril slovenski komunistični senator. Po pisanju tržaškega slovenskega dnevnika je sen. Spetič na to opozoril Andreottija »v prostem pogovoru«, kar pomeni, da je verjetno pogovor stekel izven uradne parlamentarne razprave. *Zalostno pa je, da mora na slovensko problematiko opozoriti predsednika vlade v senatu recimo francoski senator, medtem ko slovenski parlamentarni predstavnik molči. Ali je to logika PCI...?!*

Vlada je torej začela s svojim rednim delom. Čaka jo nedvomno veliko težkih nalog in ovir. Kaže pa, da ima resen namen pri reševanju neštetihi pomembnih vprašanj državnega življenja in stvarnosti. Upamo, da bo kar se da pozitivno skušala rešiti tudi slovensko stvarnost v naši deželi!

Spectator

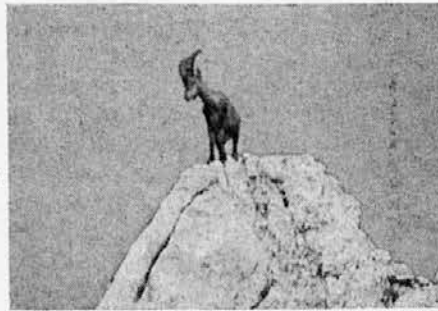
Kriza na deželi

V petek, 28. julija, je prišlo do politične krize v deželni vladi Furlanije-Juljske krajine. Predsednik Adriano Biasutti je namreč podal ostavko s mesta načelnika deželnega odbora, s čimer je avtomatično zapadel tudi deželni odbor.

Krizo so dejansko povzročili socialisti, ki ne soglašajo več s sedanjo obliko šeststrankarske večine (DC, PSI, PDSI, PRI, PLI in SSK), ker si želijo poenostavitve v sodelovanju z DC. Ta teden bo deželni svet uradno vzel na znanje odstop deželne vlade. Nato bo nujno prišlo do novih političnih pogajanj med strankami nekdanje večine.

Arsa Jovanović

»Zapisali ste, da je Arsa Jovanović prišel med slovenske partizane zato, da bi jih posrbil. To je zelo zgrešeno. Tega poklicnega srbskega generala je poslal v Slovenijo Tito zato, da je slovenske partizane izučil gverilskega bojevanja. To in nič drugega je bilo njegovo poslanstvo.« Tako trdi naš naročnik OK iz Kanade.

V PROTITOKU

Camber in Ceschia

»...Po našem mnenju ni najbolj konstruktivno osnovati lastno politično delovanje na polemikah in zaletavih časopisnih konfrontacijah z ostalimi mladinski-mi organizacijami. Verjetno bi slovenska mladina in naše organizacije več pridobile z bolj konstruktivnim skupnim nastopom...« (Mladinski odbor SKGZ, Boris Peric, KG 27.7.89).

Krivic tega »polemičnega in zaletavega napada« na »manjšinsko solidarnost« naj bi bila seveda Mladinska sekcija SSK.

Zakaj pa gre? MO SKGZ je ob priložnosti evropskih volitev povabil na javno soočanje kandidata KPI Ceschio in kandidata PSI Camberja. Slednji je obžezan »magnasciavi«, a je nastopal kot tržaški kandidat vsedržavnega tajnika PSI. Zakaj je bil Camber povabljen na tako soočanje, ko pa je bilo povsem logično, da ga ni bilo zraven? Mu je hotel dati MO SKGZ še zadnjo možnost, da »se reši«? Na koncu se je izkazal seveda Ceschia, bivši pripadnik DC, ki je bil kot tak tudi glavni urednik dnevnika »Il Piccolo«, sedaj »neodvisen« kandidat na listi KPI. Kot kaže, iz protesta. (Kaj pomeni izraz »neodvisen« na listi KPI, ni povsem jasno, saj je biti neodvisen v partiji protislovno, seveda če je partija še tista, ki so jo izoblikovali Marx, Engels, Lenin in ostali marksistični ideologi.)

Katero idejo zastopa Camber? Italijanstvo Trsta. »...per salvare un'italianità che nessuno mette in discussione ed alla quale nessuno vuole torcere un cappello« (MO SKGZ, ne vemo če tudi Boris Peric, »Il Meridiano«, 13.7.89). MO SKGZ torej priznava italijanstvo Trsta. Zakaj se potem takem jez na Camberja? Dragi Slovenci, kdaj boste nehali ogrožati italijanstvo Trsta, tako kot pravijo vladajoče stranke v mestu?

Zakaj je torej MO SKGZ povabil ravno ta dva kandidata na soočanje? Odgovor je v navedenem pismu v »Il Meridiano«: da bi se soočala dva katoličana, ki različno misli. V prejšnji številki našega tednika je P.M. zapisal, da eno je se izdajati za nekaj, nekaj drugega pa to resnično biti. Ni rečeno, da vsak, ki se izdaja za katoličana, to tudi v resnici je. Tako Camber kot Ceschia to potrjujeta. Camber eni narodnosti odreka uživanje njenih osnovnih človeških pravic in je torej v nasprotju z osnovnim krščanskim načelom enakovrednosti vseh ljudi. Ceschia je kandidiral na listi stranke, ki je še nedavno imela vero za »opij«. Danes je sicer svoje stališče preokrenila (se je kdo vprašal, zakaj), a še vedno zagovarja zakone, ki jih kristjan po vesti ne more sprejeti, recimo zakona o razporoki in o splavu. Da imamo marksisti in kristjani navidez podobna socialna načela, je logično, saj so Marx in Lenin in drugi ideologi marksizma zrasli v judovski ali krščanski miselnosti. Da je Ceschia razočaran nad stranko (DC), ki naj bi zastopala katoličane, ni nič čudnega in v tem gotovo ni osamljen. To pa še ne pomeni, da se lahko iz protesta pridruži kateremukoli političnemu združenju. Obnaša se kot tisti vernik, ki zapusti vero, ker je župnik slab kristjan. Krščanstvo se spozna v preizkušnji in ne v komodnosti. A bolje, da neham, ker bo drugače kak bralec pisal, da sem »obskurantist, papist, klerikalec« in podobno.

Rezultat tega soočanja je bil torej ta, da je KPI izpadla kot »demokracija«. Ceschia si je tako nabral lep kupček slovenskih preferenc (v skupnem seštevku pa je bilo njihovo število dokaj skromno). Občinstvo pa je bilo prikrajanje za volilni »show«, ki je bil razbohnan kot prikaz različnih političnih konceptov sožitja. Kateri je politični koncept sožitja? gospoda Camberja, ali ga po mnenju MO SKGZ sploh ima?

MO SKGZ je za to srečanje napravil veliko reklamo. Tako veliko, da je »pomotoma pokrila dve (prazni) volilni mesti SSK«. Nista bili dve, ker so aktivisti, ki so mesto plakirali zasledili in slikali precej več teh mest. Niti nista bili prazni! Kam dati plakate, so se najbž spraševali mladinci SKGZ. Na prostor, dodeljen KPI in PSI? Da ne bo kreganja, jih bomo najlepši kar na prostor SSK, saj smo vsi Slovenci, tudi če reklamiziramo italijanske kandidate. Podobno je verjetno mislil predsednik SKGZ, ko je odgovoril protestnemu pismu tajnika SSK: za tako malenkost se bomo med Slovenci zaletavo in polemično obravnavali? Kje in kdaj se je MO SKGZ javno oprostil, ni znano.

MO SKGZ ni povabil nobenega slovenskega kandidata na podobno javno debato, četudi so Slovenci nastopili na sa-

mi listi KPI (Spacal) in na federalistični listi manjšin (Pahor in Bratuž) (PSI itak ni predstavila za Evropo nobenega Slovenca). Pa sta recimo Spacal in Pahor vendarle »različnih političnih staršev«. Ze res, da sta Mladinskemu odboru SKGZ Boris Pahor in MS SSK ostala »na želodcu« še od Tabora narodnosti 1987 (glej PDK, 12.15. in 16. julija 1987). Spacal pa se sam tudi ni mogel prikazati.

Dejstvo je, da nobeno »krovno« glasilo ali organizacija ni dalo resnične in iskrene podpore slovenskim kandidatom za Evropo. MO SKGZ bi to lahko naredil, saj ima »lastno in avtonomno vlogo«. A vemo, da Slovenci vedno podpiramo vse, razen naših ljudi. Je to v prid »miru in sožitju«?

Tržaško »Delo« je SSK in njene kandidate nekako istovetilo s »separatisti, nacionalisti, nacisti« in podobno. O tem ni MO SKGZ ničesar pisal.

Tajnik PSI Perelli je izjavil, da je rabiti slovenščino v izvoljenih tržaških organih provokacija. Na to ni MO SKGZ ničesar odgovoril.

MO SKGZ sestavljajo Slovenci. Ze res, da »slovesne izjave niso sestavni del njihovega delovanja«. Ze res, da nočejo »nizke polemične spekulacije« v tisku (nam zaupate PDK za deset let?). Potemtakem naj se po našem skromnem mnenju posvetijo izključno kulturni dejavnosti (ekonomski že ne več) in naj pustijo za vselej politično delo ob strani. »Zaletavo in polemično« se namreč obnašajo politiki kot Craxi, Martelli, Andreotti, Pannella, Capanza, La Malfa, zeleni, politiki nove generacije v matici itd. itd.

Ali želimo, da se naša zamejska politika dokončno pogreze v to veliko Pontinsko močvirje, v katero je zašla v zadnjih desetih letih, gotovo ne po zaslugi poklicnih politikov? Ne, hvala!

5 r

DUHOVNA MISEL:

»Učenik, dobro je, da smo tukaj, naredimo tri šotore...«

(Lk 9, 33)

Jezusova spremenitev na gori Tabor.

Petru, Jakobu in Janezu je Gospod razodel svojo nebeško slavo.

Da bi jih utrčil v veri in pripravil na težave poti.

Peter je v imenu vseh izpovedal to vero: »Ti si Kristus, Sin živega Boga.« (Mt 16, 16)

V svetopisemskem jeziku pomeni šotor božjo bližino: Bog svoje ljudstvo spremlja skozi puščavo in z njim počiva.

Šotor postane tempelj, kjer ljudstvo časti svojega Boga in k njemu moli. Jezusov šotor je Cerkev, ki je potujočemu človeštvu zakrament odrešenja in mu posreduje potrebne milosti.

Vera v Jezusa Kristusa nikakor ne more biti »privid« na poti utrujenega ljudstva. Če je Bog stopil na svet, postal človek, meso, kruh in vino, kristjan ne more drugače, kakor da vse svoje življenje prečisti v božjem ognju.

Zares: kristjan potrebuje Petrov šotor v trenutkih tesnobe, iskanja, dvomov, nemira, duhovne suše, greha in utrujenosti.

Potrebuje Cerkev, da se za trenutek ustavi, razmisli, osveži, prosi odpuščanja, v njej Boga časti, moli in se napolni z novo močjo.

MILAN NEMAC

Biseromašno slavlje v Mirnu

Praznično ozaljšana in okrašena je župnijska cerkev sv. Jurija v Mirnu v nedeljo, 9. julija, sprejela svojega zaslužnega sina, biseromašnika Ivana Budina, starostu duhovnikov koprške škofije, ki je tu pred 60 leti zapel svojo novo mašo. Z mladostno svežino, dostojanstveno pobožnostjo je pristopil k jubilejni daritvi ob mogočnih akordih orgel in ganljivi vseobsežnosti pesmi »Biseromašnik bod' pozdravljen«, v spremstvu domačega župnika Zaklija, superiorja z Grada Lipovška, očeta Bojana iz Kopra in mirenskih rojakov duhovnikov (Grilj, Lestan, Mozetič, Ožbot). Pesmi se je pridružila pozdravna beseda moža, zastopnika župnije, prigodnica Ljubke Šorlijeve, ki jo je predstavila mlada žena iz vrst župnijskih bralk, in nato še nagovor biseromašnika samega. Še poldrugo uro je sledilo obredno slavlje, pa je v svečani izbranosti oltarnega dogajanja, molitve, besede in pesmi hitro minilo.

»O Bog, ki si me poklical v svojo službo, daj mi spoznavati in vršiti Tvojo voljo!« To so besede z novomašne podobice jubilara, njegovo duhovniško geslo in vodilo, ki ga je vredno in zvesto, z osebnim zgledom in pričevanjem, udeležanje v dolgih šestih desetletjih svoje službe v Gospodovem vinogradu. Zapis s podobice pa je bil tudi iztočnica globokih misli slavnostnega govornika, dr. Bojana Ravbarja, biseromašnikovega učenca in ministranta iz Dutovelj na Krasu, kjer je jubilar preživel največ svojih duhovniških let. »Ta božji klic, klic njegove volje, je v duši mladega duhovnika vžgal čaroben plamen. Iz njega je črpal in še vedno črpa tisto nedopovedljivo moč, ki vodi naprej v službi človeka. Kaplansko mesto je bila njegova prva postojanka. Materin in očetov blagoslov mu je bil dragocena popotnica, ki je spremljala njegovo zavest, da stopa na pot božje volje...« je dejal oče Bojan. Ljudje so mu pozorno prisluhnili, ko je evangelijsko sporočilo povezoval z literaturo (Stanko Vuk), življenjskimi vzori (Marija), govorico narave (sončni žarek), poklicnimi izkustvi duhovnika (zadnja srečanja s smrtno bolnim faranom, nenadno srečanje z zapornikom, ki odhaja na pogreb mame). Vsem je zaželel, da ostanemo zvesti božji volji in naj bo ta božja volja predvsem ljubezen, kajti za Jezusa je najpomembnejše »ljubiti«. Pri tem pa je najdragocenejši čas, ki je pred nami, pa čeprav bi šlo le za eno samo uro — od nje je odvisna naša večnost.

Domači zbor je v polni sestavi pod vodstvom dirigenta Andreja in organista Marka poskrbel za nepogrešljivi pevski kras slovesnosti kot da je bil cel obred ena sama »Pesem slovesno dvigni se«. Med sabo pa so mirenski pevci imeli tudi drugega gosta — solista Zdravkoto iz Gorice. Za pripravljeni program je kar zmanjkalo časa, tako da ga je sklenil šele pri popoldanski maši na Mirenskem Grad, kjer biseromašnik prebiva in kjer so prijazne sestre usmiljenke pripravile tudi slavnostno kosilo. Biseromašni obred se je zaključil z ofrom, med katerim so se vsi navzoči lahko pozdravili in rokovali z jubilarom, njihov dar pa je biseromašnik v celoti namenil gradnji nove cerkve na Markovcu v Kopru. Prvič pa so bili vsi povabljeni tudi v senco koštanjev ob cerkvi na kozarček osvežitve pijače in prizrizek domačih dobrot, ki so jih v pravem prazničnem izobilju napikle žene in dekleta.

Zamenjava pri »Družini«

Dr. Janez Gril, asistent Medškofijskega odbora za študente, je bil imenovan za odgovornega in glavnega pomočnika urednika »Družine«. Dr. Gril je že predaval tudi v Gorici v Katoliškem domu.

V. Slomensky

Bralci pišejo

Krivi in nekrivi

Po 44 letih se je Slovenija spomnila Vetrinskih žrtev. Množica ljudi se je poklonila spominu mučenih in pobitih rojakov na Zalah. Spominska lipa je posajena.

Zelo smo hvaležni vsem, ki so to komemoracijo po tolikih letih doma omogočili. Ker gre za dosedaj največjo tragedijo naroda, za ključni zgodovinski dogodek, bi radi dodali še par misli.

V vabilih na komemoracijo, 27. junija 1989, so označeni »krivi in nekrivi«. Takšen odnos do pokojnikov, take oznake na grobovih niso običajne nikjer na svetu in so seveda žaljive. Pod označbo »kriv« se skriva opravičilo za kazni. Kar ostane, je samo usmiljenje in pomilovanje za način smrti brez pravega procesa.

Drugi faktor, ki je negativen, je dejstvo, da so glavni organizatorji te proslave poznane osebnosti, ki še danes o opoziciji 1941-45 in domobrancih govorijo in pišejo žaljivo. Njihova prisotnost in njihovi govori kršijo bistvena pravila krščanske pietete in obnašanja.

Še posebej presenetli, Rev. K. Humar KG (13. Julij 89). Ko piše o komemoraciji, pravi o pobitih slovenskih proti-komunistih dobesedno: »Niso se zavedali, da ni dovolj boriti se proti komu ali čemu, temveč da se je treba boriti za koga in za kako vrednoto. Kristus se ni prišel bojevati zoper satana, temveč je prišel graditi božje kraljestvo. Pozitivne vrednote morajo biti v vsakem programu. Ni dovolj se boriti zoper plevel, če ne veš, kaj boš na njivi sadil.«

Z drugimi besedami borba dela slovenskega naroda za osebno preživetje, proti zlu in terorju komunizma, je bila dvomljiva vrednosti in na duhovnem polju izenačena z revolucijo in njenimi grehmi. In Kristus se proti grehu in zlu ni boril...!

V Sloveniji pripravljajo komemorativno ploščo v spomin naših žrtev. Bojimo se, da bo vsebina besedila napačna. Poskusi izenačiti na duhovnem polju žrtev s krivcem postajajo vse bolj očitni. Naj velja enkrat za vselej: narod in še posebej slovenska opozicija iz let 1941-45 ne rabi in ne prosi za komemoracije in izjave usmiljenja in pomilovanja, ako v tem ni vsebovana in poudarjena neomadeževana narodna čast nedolžnih žrtev revolucije. Na to čakamo že 44 let in, če bo potrebno, bomo čakali še enkrat toliko.

Dr. Peter Urbanc

Društvo neodvisnih psihiatrov

Konec letošnjega januarja je v Moskvi nastal ustanovni odbor Društva neodvisnih psihiatrov. Dogodek je posnela televizija ob prisotnosti številnih častnikov in tudi bivših internirancev v sovjetskih umobolnicah. Za predsednika je bil izvoljen psihiatr Viktor Lanovoj. Medtem je Amnesty International sporočila, da se je zloraba psihiatrije v politične namene v Sovjetski zvezi zmanjšala, a da ni mogoče reči, da je povsem prenehala. Nekateri člani Svetovne psihiatrske zveze so zahtevali, da bi bila sovjetska organizacija zopet sprejeta v svetovno zvezo (izključena je bila leta 1980 zaradi obtožb s strani političnih oporečnikov). Oktobra bo s tem v zvezi padla odločitev.

Iz Slovenije

Nekatere duhovniške premostitve onstran meje

Gleščič Anton, župnik v Izoli, odhaja v Beograd. Na njegovo mesto pride za župnika v Izolo Pipan Peter, do sedaj župnik v Rodiku.

Kržišnik Lojze, kaplan v Cerknem, gre za župnika v Hrpelje-Kozino.

Milič Jože, zlatomašnik, je pustil upravo Povirja; bo pa še naprej tam živel. Upravo sprejme Maslo Ivan, župnik v Sežani, ki dobi kaplana in sicer novomašnika Rustjo Božidarja.

Na Sv. goro pride za gvardiana Papež Matej OFM, do sedaj župnik pri Sv. Trojici v Slovenskih Goricah.

Rudež Branko zapusti Medano in sprejme upravo Stomaža v Vipavski dolini; za župnika v Medani pa je bil imenovan Šonc Rado, do sedaj župnik v Podgradu.

Semrl Stanko, novomašnik, gre v Idrijo za kaplana; dosedanji kaplan Stokelj Ciril pa gre v Rim za nadaljnje študije.

P. Vovk Andrej OFM, kaplan pri Marjinem oznanjenju v Ljubljani, je bil imenovan za kaplana na Kapeli (Nova Gorica).

Pismo bratrancu v nebo

Dragi Jože!

Nekaj dni je že mimo, kar smo te v Novem mestu položili v grob k tvojim staršem in bratu Tončku, pa se še ne morem pobrati. Ne morem in nočem se prepriati z Gospodom. On že ve, kako, kdaj in kje naj koga pokliče k sebi, da mu bo dal odgovor za vse, kar je v življenju »dobrega opustil in slabega storil«. Pa vendar...

Tako lepo smo se lani na kosilu pri županu Vidu Primožiču dogovorili: Prihodnje leto se dobimo v Mojstrani pri Janezu. Režka je že tu, Minka pride iz Pariza, Cveta in Francka bi pa poklicali, ko bi ti prišel. Vsi bodo tu, samo ti boš manjkal! Preprosto, ni lepo, da si jo odnesel kar tako, brez slovesa. Se s tega sveta oditi se ti je tako mudilo, da ti ni nihče utegnil še zadnjič stisniti roko. Prav v tvojem slogu, ki ti ga je tako prizadeto, a zadeto oponesla ob tvojem grobu Marija Ferletič.

»Mudi se... Mudilo se je...«

Zdaj, ko se že pogovarjava, (čutim te namreč ves čas ob sebi), ti moram nekaj razodeti. Ko si 1. julija 1973 v Lescah pokopal tvojo Mino, sem prvič doživel veličastnost pogreba. Prvič se mi je razodelo, da je pokop res samo slovo od trupla, od telesnih ostankov človeka, ki je nehal živeti tuzemsko življenje. Tedaj se ti je posrečilo, da si tetino smrt spreminil v Vstajenje. Fant, Jože, kako so se nam ob tvojih ognjevitih, živih, pojočih besedah posušile solze, kako si nam pričaral na lica smehljaje tihe sreče! Samemu sebi nisem mogel verjeti, da je kaj takega mogoče.

Kradoma sem pogledoval strice, tete, bratrance, sestrice: Nihče ni jokal. Rahlo odprtih ust so zamaknjeni zrlji vate, ki si v resničnem zanosu dvigali roke in obraz k Bogu, se pogovarjali z Njim in z dušo pokojne tete. S svojo razplamtelo besedo si nas vse prepričal, da teta Mina ni umrla, da je odlejš njena duša vedno z nami, da se še naprej v svojih stiskah moremo zaupljivo zatekati k njej po pomoč, kakor smo se za njenih živih dni.

Vem, da si črpal takrat svoj pesniški navdih pri Njem, ki nam vsem vidi v dušo. Do takrat sem te imel zelo, zelo rad. Od tistega julija 1973 sem te skoraj oboževal.

Tvoj pogreb je bil drugačen. Ko smo v kripti novomeške kapiteljske cerkve ob tvoji krsti odmolili rožne vence in je v njej izzvenela pesem, so začeli po stopnicah sestopati duhovniki. Ne zameri moji statistični duši: štel sem jih. Ne iz radovednosti. Kar tako, nagonsko. Stiriinštirideset. Redovniki, kaplani, župniki, dekani, kanoniki, prost in trije škofje. In seveda tvoj in moj brat med njimi. Ne bom zdaj popisoval pogreba. To pa moraš vedeti:

Tvoj nadškof Bommarco je s svojo slovensko mašo in s slovenskim poslovilnim govorom tako ogrel, da ima med Slovenci toliko prijateljev več, kolikor se je ljudi nagnetlo k tvojemu slovesu na Kapitlju. Takšna dejanja vodijo ne le k neomajnemu spoštovanju, ampak k odkritosrčni človeški naklonjenosti, ki jo ljudje občutimo do visokega dostojanstvenika, kadar postane čisto človeški.

Sovodenškega župana si slišal, kajne? In Marijo Ferletič tudi. In molitev in pesem, ki sta se razlegali po pokopališču. In videl si svoje farane in znanke, ki so se prišli posloviti.

Se kaj? Da, da...

Smehljaj se, ne, smeješ se. A, tisto naše potepanje po Tirolskem in po Koroškem pred leti? A ne, kako lepi in veseli so bili tisti sončni dnevi? Ko ti je na cesti proti Heiligenblutu zakuhal motor v avtu, da smo se morali vrniti v Lienz, kjer smo se v restavraciji pristrčno nasmejali, ko si po nemško začel naročati kosilo, strežnica pa ti je vskočila v besedo: »Kar po naše, po domače naročite! Slišala sem vas, kako se po slovensko pogovarjate med sabo.«

Pa potem somaševanje pri šolskih sestrah v St. Jakobu: ti, dr. Jože Kopeinig iz Tinj in tvoj brat Cveto. Pa vseh 80 mladih dekličev, ki so ob zvokih kitare med vso mašo na ves glas slovensko peele, ko pa so zapuščale kapelo, pa le po vindišarsko klepetale med seboj. Čudoviti večer v Steindorfu, prelestno jasni dan na Osojščici, srečanja v Lipi, v Tinjah in pri pokojnem umetniku Francetu Goršetu v Svečah. Fant, kako osrečujoči spomini!

Veš, kaj sem počenjal opoldne? Seveda več. Tvoja pisma sem prebiral. Tista, ki si mi jih pisal še pred vojno iz ljubljanskega bogoslovja v Novo mesto, kjer sem živel pri tvojih starših. Pa druga s Ti-

rolskega, argentinska in zadnja iz Gabrij. Najbolj duhovita si narekoval »tajnici« Rafaele, za katere ime sem zvedel šele danes iz Katoliškega glasa, ko se je poslovila od tebe, svojega prijatelja. Kar tebi prepuščam skrb, da me boš z njo seznanil.

Na razglednici iz dne 20. novembra 1986 si zapisal: »Čas silno drvi. Spet bo božič in eno leto za nami. Čutim, da je večnost vedno bližje.«

Zdaj si tam. Znašel si se v blaženi družini med svojimi in mojimi starši, pri bratu, vseh desetih tetah in stricah. Cela množica vas je že tam gori, ki se z vami pogovarjam v tihih nočnih urah. Pri družili si se tistim, ki jih vsak dan prosim, naj bedijo nad vsemi ljudmi dobre volje, vsem mojim najdražjim pa naj posvečajo posebno skrb. To skrb naj si tvoja duša kar mirno naloži na svoje rame. Saj zdaj ti ni treba več pisati in na tole pismo ti ne bo treba odgovoriti.

Nisem napisal jokavega pisma, kajti nikoli nisi bil čmerav človek. Odrprtega srca, dobre duše, resen samo, če je življenje tako terjalo, drugače pa nasmejan in zmeraj pripravljen na tisto, kar nam bo prinesel jutri. Takega te bom ohranil v svojem srcu.

Tole pismo je zadnje, ki ti ga pišem. Kadar me boš odšel zagledal za pisalnim strojem, pridi hitro in mi prišepni kako pametno misel, da bi se mi ne zvalila kakšna nebodisigatreba traparija spod tipk. Boš? Velja.

Da nam boš pomagal v vseh tegobah našega vsakdana, o tem je trdno prepričan tvoj bratranec

Janez Svoltšak

Mojstrana, 17. julija 1989

★

Še en spomin na g. Jožeta Juraka
Iz Kanade se je oglašil g. Karel Wolbang z nekaj spomini na pok. Jožeta Juraka:

Veliko lepih spominov imam nanj, ko je študiral in sem mu pomagal, da se je vrnil v bogoslovje po začasnem izstopu, ker se je bal obljubiti pokorščino škofu za vse življenje. Bog ga je vrgel s tovarnjaka, ko je šel v civilu v novo službo. Vrnil se je k meni v Šmihel (tam je bil g. Wolbang za kaplana - op. ur.) in dejal, da se je odločil vrniti se v bogoslovje, ker da ga je Bog kot Savla na poti v Damask vrgel s konja. Pridigal sem mu za novo mašo, tri leta za mojo. Učil sem na gimnaziji njegovega brata, ki je pozneje tudi duhovnik postal...

Prilagam dar za sklad Katoliškega glasa in za maše za pok. Jožeta...
19. julija 1989

Karel Wolbang CM

Letos je tretja starostna veja goriške skavtske organizacije doživela izjemen tabor. Prvi del je bil potovalni. Res smo roverji in popotnice v torek, 11. junija, odšli iz Nove Gorice peš in s težkimi nahrbtniki na ramenih. Cilj, ki smo ga dosegli četrty dan, je bila Zirovnica pri Zireh, nedaleč od Idrije. Hoja je od vsakega posameznika zahtevala precejšnjo fizično in psihično preparacijo, ki je marsikomu korenito manjkala, kar mu je povzročilo nekaj težav.

NA POTI

Pot preko Trnovca, Cavnja, po Golakih, skozi Idrijsko Belo in Idrijo do Zirovnice nam je nudila možnost bolj celovito spoznati stare in nove prijatelje iz Goriške in Ljubljane ter odkriti marsikatero staro resnico, ki smo jo tedaj morda prvič globlje doživeli na lastni koži. Med hojo smo se približevali predvsem tistim, ki smo jih slabše poznali, in v vsakomer prav v trenutkih napora odkrili toplo čustvo prijateljstva, ki se daruje, da bi komu olajšalo težave, in pa iskanje, poglobljanje vase in v to, kar pravzaprav vsakdo išče. V pogovorih na poti se je izkristaliziralo mnogo velikih in tesnih vezi, še posebno potem ko smo razumeli, da je odnos resnično v veliko moralno oporo na strmi poti. Pozabili smo na trud, povzpeli smo se v sfero nadčasovnega in z odprtimi srci prestopili meje fizičnega sveta. To je bil prvi velik korak na poti k formaciji celovitosti skupine, ki se je kar naprej vedno globlje čustveno povezovala in spoznavala. Nismo mislili na pot, ki smo jo še morali opraviti, ampak na prehojeno in ugotovljeno, kaj je bilo do tedaj narobe in kaj dobro. Predvsem pa smo pazili, da v sedanjosti pravilno postavljamo svoje korake, da se ne bi spotaknili ob kamen nepremišljenosti, ki vodi prek skušnjave v pogubo.

Repentabor vabi na Veliki Šmaren

Kot vsako leto bo tudi letos praznovanje na Repentaboru slovesno. Na predvečer bo vigilja s sv. mašo ob 20. uri. Naslednji dan bo prva romarska maša ob 8. uri zjutraj. Glavni slovesnosti pa bosta ob 10. uri zjutraj in ob 17. uri popoldan. Slovesno bogoslužje bodo vodili nekateri letošnji novomašniki. Naslednji dan se bo slavlje nadaljevalo ob farnem zavetniku sv. Roku. Od sobote naprej pa bo župnija nudila romarjem in obiskovalcem vse dobrine kraške kuhinje in zemlje.

Kolonija »Slokada« v Dragi

Dne 24. julija se je zaključila prva in edina izmena prijetnih počitnic naših otrok v Dragi. Odkar deluje dobrodelno društvo Slokad (od leta 1947), se je prvič zgodilo, da je društvo moglo prirediti eno samo izmeno in to v skrajšani dobi 21 dni. Zakaj? Vzroka sta dva: prvi vzrok je, da nam je Dežela letos dala prispevek, ki je močno pod običajno podporo: za 50 otrok. Odgovorni uradniki so izjavili, da se je Dežela odločila tako, ker si mnogi starši lahko sami plačajo za bivanje v počitniškem domu, ali tudi da naj občine poskrbijo sredstva za poletne počitnice. Drugi razlog: Mnogi otroci gredo s skavti, drugi v Slovenijo, ki jih organizira Gospodarsko združenje z Dijaškim domom, kjer plačajo precej »slano«. Žal je vzrok tudi, da je vedno manj otrok. Za kolonijo v Dragi se je po šolah vpi-

salo nad 75 otrok, prijavilo se jih je samo 55. Drugi niso prišli, ker ni bilo druge izmene v avgustu:

Otroci, ki so se udeležili poletnega bivanja v Dragi, so bili zelo zadovoljni. Veliko otrok je tarnalo: Zakaj ne ostanemo še naprej. Je tako lepo v Dragi. Saj je res bilo lepo, ker so otroci imeli veliko prilik za zabavo, tekme, izlete, kopanje. Najbolj so bili zadovoljni z izletom v Gradec in Oglej ter romanja na Barbano. Veliko zanimanja je bilo za delo z lutkami, ki ga je vodila gdč. Tonča. Tudi čarodej Ivo Valetič je s svojo skupino Wiki Show zabaval naše male in velike otroke. Med lepimi zaključki je bil nastop v Bazovici na praznik sv. Marije Magdalene: otroci so odlično peli pri sv. maši, ki jo je daroval z domačim župnikom tržaški škof Lovrenc. Škof jih je tudi obiskal v koloniji. Ker so mu tam lepo zapeli, je takoj obljubil, da jih pride poslušat tudi v Bazovico. Konec kolonije je bil seveda pri kresu, kot je to običaj vseh let. Otroci so bili nagrajeni za pridnost, za snago, za razne dejavnosti v korist vseh.

Upamo, da nam bo prihodnje leto Dežela bolj naklonjena in prispevala zadostna sredstva. Prav gotovo se bo g. Bojan Brezigar še naprej za to zanimal z uspehom. Društvo Slokad se zahvaljuje vsem, ki so sodelovali v koloniji noč in dan in tudi drugim, ki so od zunaj dali »eno roko«.

Udeleženci kolonije Slokad 1989

Umrl je Stanko Žakelj

Franc Gnidovec, škof v Skopju, je imel v Stanku Žaklju najboljšega življenjepisca in najbolj vnetega pospeševalca njegove beatifikacije. Pokojni Stanko Žakelj je bil lazarist. Leta 1936 je bil posvečen v mašnika. Ob razsulu jugoslovanske vojske v aprilu 1941 je prišel v nemško ujetništvo kot vojaški kurat. Ko se je po enem letu rešil ujetništva, je ostal na Hrvaškem. Po vojni se je vrnil domov in si zaslužil pet let zavora, da je pomagal graditi novo Slovenijo. Po vrnitvi iz zavora, je odšel v Beograd in postal duhovni voditelj usmiljen. Te so namreč po vojni izgnali iz slovenskih bolnišnic, zato so jih Srbi s tem večjim veseljem sprejeli.

Škof Franc Gnidovec — romar na božji poti v Letnico

Toda začelo se je delo za proglasitev blaženim škofa Franca Gnidovca, saj so ob njegovi smrti vsi bili prepričani, da je umrl svetnik. Stanko Žakelj je prevzel to težko in odgovorno nalogo, da je začel zbirati vse potrebne podatke o Gnidovčevem življenju. To ni bilo lahko, saj je škof Gnidovec večino življenja preživel v Makedoniji in na Kosovu. Ko so ves material odposlali v Rim, je Kongregacija pohvalila St. Žaklja, da je odlično opravil svojo nalogo.

Zadnja leta je bolehal in bil ponovno operiran, vendar je delal do zadnjega. Pokopali so ga na ljubljanskih Zalah poleg škofa Gnidovca 15. julija.

Izšla je nova

»MLADIKA«

V tej številki:
»Slovenec za danes«
dr. Anton Stres

Tabor roverjev - popotnic 1989

Skušali smo predvsem prisluhniti tihemu glasu srca, glasu nescičnosti, gorečega upanja. Razumeli smo, da je nositi svoj križ v prijateljevi družbi prijetno in bre-men lahko. Prijatelj poživljuje in obtežuje sopotnika, ki najde mir v svoji duši. Lačni smo se nasičevali bližine nekoga, ki nas ima rad; zaupali smo mu svoje drzne ptice sanj, svoje plahe ptice nemoči in z roko v roki dosegli cilj. Medtem je skupina zorela v prijateljstvo, ki je najprej vzkliklo v površinskem spoznavanju, potem rastle v medsebojni pomoči, skupnem razmišljanju, skupni molitvi in končno na taboru v Zirovnici že ob spontani in iskreni posameznikovi molitvi za prijatelja. Vseskozi se je med nami uresničevalo geslo tabora: »skavtizem — stil življenja. Dosti smo o tem razmišljali posamezno in skupno ter odkrivali v človeku kot osebi skrivnost, v prijatelju neprecenljiv zaklad, v skavtizmu vzgojo srca, pot v življenje, izbiro med dobrim in boljšim.

V TABORU

Po postavitvi tabora, šotorov, kuhinje in ponosnega jambora smo nadaljevali s programom v smeri, ki smo jo začrtali že na potovalnem delu. Razglabljali smo o skavtizmu, o njegovi vlogi v družbi in v našem življenju. Sistem samovzgoje ima namreč posebno sposobnost z močno temeljno strukturo in ontološkim krščanstvu graditi samostojno osebnost, v njej utrjevati vero, upanje, ljubezen, vlivati veselje do življenja, do edine prave bivanjske razsežnosti, ki v Bogu združuje dejanja, misli in čustva v celovitost osebe. Res je čudovito, kot mladi se sami sproščeno vzgajati pod vodstvom duhovnih vodij v zdravem živem krščanstvu

in ne zadržem življenju v naravi, odkrivati v sebi in drugih delčke organske celote božjega načrta. Čudovito je živeti tiho srečo, ki ni hrupna, minljiva, a trajna, nevsiljiva, ki se napaja ob studencu večnosti.

V DRUŽBI IN SAMI S SEBOJ

V nedeljo, 16. julija, smo se srečali z ostalimi člani roverjev-popotnic, ki se tabora niso mogli udeležiti. Sprejeli smo jih po stari slovenski navadi s kruhom in soljo. Po programu in prosti zabavi smo začutili, da smo tesno povezani v eno družino. Sledila je prva skavtska maša drugega skavta Karla, ki je pri tabornem ognju spregovoril o svoji življenjski izbiri. Brat Karlo nas je še večkrat obiskal in rad pomagal v marsičem. Izredna izkušnja na taboru je bil tudi dan duhovnosti, ki ga je vodil pater Markelj iz Ljubljane. Skupno smo razmišljali o prijateljstvu in ljubezni, katerih skupni imenovalec je pravzaprav poglobljanje duha. Govorili smo tudi o spravi, trpljenju in hvalečnosti. Skupno smo doživljali prodiranje srca v globlje korenine naše eksistence, človeka, božje ljubezni; skupno ljubezen, ki nas veže v bratstvo, spoznavanje in izpopolnjevanje. Princip ljubezni je sprejeti sočloveka takega, kakršen je; to pa nikakor ni uresničljivo, če človek sam prej ne sprejme samega sebe, če ne pozna svojih sposobnosti in jih uresničuje v življenjskem okolju. Po opravljeni spovedi se je dan zaključil s čudovito mašo v pagodi, medtem ko je zunaj vihral prijetno hladen dež. V naslednjih dneh smo imeli na razpolago mnogo časa za tišino, osebno razmišljanje, molitev, za poglobljanje in lastne notranje skrite vzgibe in hrepenenja. To se je razvilo

predvsem v manjših skupnicah, ki so se odpravile na dvodnevni hike. Sami smo morali po topografski karti priti do določene vasi k določeni družini. Ta izkušnja nam je omogočila nekaj povsem novega: globlje smo spoznali korenine slovenstva, slovenskega človeka, svoje korenine. V skromnosti preprostih gostoljubnih ljudi smo odkrili velike duhovne zaklade, globoko in ponižno molitev zbrane družine ob ognjišču. Spoznali smo srečo ljudi, ki znajo trezno in pristno presojati stvarnost, potrpežljivo in urejeno brati znamenja časa. So pa samozavestni, v svojem dostojanstvu ponižni, zaupljivi in trdni v veri.

Po vrnitvi na tabor smo se razpištolili v svojih organizacijskih in ustvarjalnih sposobnostih na nočni igri. Veliko vlogo so tule odigrali zaupanje, sodelovanje, iniciativa, dobra volja in posameznikova sposobnost.

PRED ODHODOM

Dan pred odhodom je bil dan sinteze. Na kratko smo povezali to, kaj smo na taboru doživeli. Zadnji taborni ogenj je bil seveda najmočnejši in najtoplejši izraz naše sreče.

Pred odhodom smo pri sklepni maši s srcem iskreno izrazili svoje poslednje prošnje in zahvale Bogu, ki nam je stal ob strani vsak trenutek. Nato smo si v zadnji refleksiji povedali to, kar smo na taboru odkrili lepega v prijateljih. Po zadnjem objemu in solzi, ki je kanila iz lesketajočih se očmi, smo se poslovili od Zirovnice.

Za vse to naj gre iskrena in topla zahvala voditeljem, ki so bili stalno na razpolago, patru Marklju in vsem udeležencem tabora, ki so z božjo pomočjo omogočili, da se je postavil nov vogelni kamen v prerojenju skavtizma na Goriškem.

RP

GORIŠKE NOVICE

Števerjan

Pogreb Rôgarjeve Pierine. Točno leto in mesec dni za svojim možem Ignacijem Maražem je po mnogem trpljenju zaspala v Gospodu mati in nona Petrina (Pierina) Bregantič vd. Maraž v četrtek, 27. julija zvečer v bolnišnici Usmiljenih bratov v Gorici.

Na domače pokopališče smo jo pospremili v velikem številu v soboto, 29. julija dopoldne. Pogrebno mašo je daroval g. novomašnik Karlo Bolčina, domači župnik pa je vodil pogreb in je pri zadušnici spregovoril pokojnici v slovo. Cerkevni zbor je zapel med mašo in ob odprtem grobu.

Pok. Petrina Bregantič se je rodila kot trinajsti otrok v družini Andreja Bregantiča in Helene Avguste Prinčič 29. junija 1917 v kraju Tronzano Vercellese v Piemontu, kjer je družina živela v begunstvu med prvo svetovno vojno. Po vojni so se vrnil domov v Cerovo, kjer so imeli veliko kmetijo. 14. avgusta 1939 se je poročila z Ignacijem Maražem in tako prišla za nevesto k Rôgarjevim v Števerjan. Bog je njun zakon blagoslovil in jima dal pet otrok.

Med drugo svetovno vojno je lepo skrbel za onemoglega tasta Ivana, ki ga je bolezen za tri leta priklenila na posteljo. Po vojni je pridno delala z možem Ignacijem in veliko pripomogla, da sta si ustvarila lepo kmetijo. Spomladi 1973 jo je hudo prizadela nenadna smrt prvorojenca Jožka, ki je umrl v najlepših letih.

Dokler ji je zdravje dopuščalo, je rada zahajala v domačo cerkev. Pozneje, ko je mož hudo zbolel, mu je vdano stregla. Pred dvema letoma je tudi sama prestala nevarno operacijo na očeh in zaradi tega veliko trpela, ker je skoraj popolnoma izgubila vid. Prav zato je bila njena zadnja želja, naj bi vsakdo po svojih močeh pomagal slepcem.

V življenju je skromno živela, zadnje dni svoje bolezni pa je preživela v tihi bolečini. Moč za prenašanje trpljenja je črpala iz svetega obhajila, ki ga je v bolnišnici pogosto prejemala.

Vsem otrokom, vnukom in sorodnikom izreka vsa župnijska skupnost iskreno krščansko sožalje, njej pa iz srca želi, naj se spočije v dobrem Bogu in naj ji sveti večna luč.

Sožalje

Ob boleči izgubi drage mame Petrine Bregantič vd. Maraž izreka sekcija SSK sinu Ivanu, hčeram Sonji, Ivanki in Luciji ter njihovim družinam iskreno sožalje.

Goriška občina

Občinski svet v Gorici je še do prvih dni avgusta zasedal na dolgih sejah, na katerih je moral reševati izredno dolg dnevni red (posledica pomladne krize in stalne obstrukcije zelenega predstavnika). Verjetno bo kmalu tudi prišlo do nove podobe občinskega odbora, ker bo vanj spet stopil republikanski predstavnik (skupno s PSDI je PRI spomladi zapustil večino).

Župnijsko romanje na Sv. goro Mirna in Rupe-Peči

V vrsto romanj jubilejnega svetogorskega leta sta se v nedeljo, 2. julija uvrstili tudi župniji Miren in Rupa-Peč. Ker je šlo za prvo tovrstno srečanje sosednjih krajev po razdelitvi prejšnje skupne župnije, je dejanje vredno toliko večje pozornosti.

Zaradi stalne zasedenosti svetogorske bazilike sta naši župniji svoje romanje pomaknili v pozni popoldanski čas in bilo je kar prav tako. Iz Mirna je romarje odpeljal en avtobus, ostali pa so se na Sv. goro podali s svojimi avtomobili. Posamezne skupine so jo s Prevala mah-nile kar peš in čeprav so jih pred vrhom

ujele deževne kaplje, to ni skalilo njihovega romarskega razpoloženja. Pevci obeh župnij pa so se zbrali še k skupni vaji v samostanski kapeli.

Po zaključku obreda postojnske dekanije smo pristopili k našemu programu. V prostorni baziliki sicer ni bilo več prejšnje gneče, ugotavljali pa smo vendarle presenetljivo polnost. Somaševala sta oba g. župnika, Mirko Žakelj in Dragotin Butkovič ter biseromašnik Ivan Budin. Iz občestva so prišla berila, mašni darovi, priložnostne misli. Združena zbor sta za svoje pevsko sodelovanje žela pohvale. Maši so sledile še pete litanije z odpevi.

Zunaj je bilo kar hladno za ta letni čas, pa smo se kljub temu zadržali še lep čas ob použivanju darov izpred oltarne mize: vabljenih hlebov domačega kruha, pletenke vina in še nekaterih dobrot iz obeh župnij. Seveda smo nadaljevali tudi s pesmijo. Splošni vtis ob vrnitvi domov pa je bil: »Bilo je lepo!«

Žabnice

Žabnice so sedaj dosti bolj mirna vas, kot so bile, ko ni bilo še avtoceste. Danes so res kraj počitka in oddiha. Letos pa zaradi muhastega vremena, saj so redki jasni dnevi, ni toliko počitniških gostov, kot bi jih lahko bilo.

Župna cerkev sv. Egidija je obnovljena zunaj in znotraj. Lepo pobeljena, da je kakor nevesta. Notranjščina vsa prenovljena, samo freske čakajo na obnovo. Upajmo, da bodo tudi te prišle na vrsto, ko bo še kaj denarja. Tudi ogrevanje cerkve so obnovili in bo zato pozimi gotovo prijetnejše kot prej.

Služba božja, ki je bila med obnovo v dvorani na župnijskem dvorišču, je sedaj že v cerkvi. Vendar uradno cerkev ni bila še izročena svojemu namenu. To se bo zgodilo v nedeljo 20. avgusta, kot obvešča žabniška župnija. Dopoldne ob 10. uri pride videmski nadškof msgr. Alfredo Battisti, da bo slovesno otvoril prenovljeno cerkev. Popoldne isto nedeljo pa se bo odpeljal na Sv. Višarje, kjer bo maševal za romarje ob 15. uri. Tako smo zvedeli v žabniškem župnišču.

Obisk Sv. Višarj je letos bolj skromen kot običajno. Odsotni so predvsem romarji iz Slovenije. Manj romarjev iz Slovenije je verjetno zato, ker so se letos bolj usmerili na Sv. goro, saj si tam kar roke podajajo od ene maše do druge. Morda pa tudi to, da je prevoz z žičnico po našem mnenju predrag: 11 tisoč lir na osebo, za skupine pa po 9.500 lir. Tudi urnik ni najbolj ugoden. Zadnji prevozi so ob 17.30, oz. ob nedeljah ob 18. uri, ko so pa večeri na tej višini tako čudovito lepi, kadar je nebo jasno. Ob petkih pa žičnica ne vozi, kot smo že poročali.

DAROV

Za Katol glas: Danica Šuligoj v spomin na moža Stanka (Canada) 29.000; Lojzka Pelicon 93.000; druž. Ivan Breclj, Devin v spomin g. Jožeta Juraka 50.000; N. N. v isti namen 20.000 lir.

Za Katol. dom: Fr. Gaber 100 USA dol.; druž. Bratuž v spomin J. Juraka 100.000; hčerki Lojzka in Jožica ob 30-letnici smrti očeta Mirota Pelicona 100.000 lir.

Za cerkev v Števerjanu: Klementina Humar 70.000; Marko Udovič v spomin na pok. mater 100.000; druž. Štekar ob 1. obhajilu Katje 50.000; N. N. 50.000; Roman Vogrič v spomin pok. Marije Simčič 50.000; N. N. 1.000.000; N. N. 50.000; N. N. 500.000; Pepi Pintar v spomin pok. g. žpk. Marjana Komjanca 50.000; Marino in Marcello Humar namesto cvetja pok. Mariji Dolores Komjanc vd. Škorjanc 100.000; druž. Lutman in Komjanc 100.000; Alojz Humar z družino 50.000; Lucija in Boris Hladnik 100.000; Veneranda Terpin 50.000; Veneranda Terpin namesto cvetja pok. Avguštni Perkon vd. Skrt 50.000; N. N. za pevski zbor »F. B. Sedej« 500.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Opčinah: druž. Simič v spomin na moža odn. očeta Marjija 30.000; Danila Tence-Vidau v spomin na Fani Škerlavaj 20.000; Zora Hrovatin 100.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Ferlugih: druž. Mila Ferluga v spomin na Josipa Tence 10.000 lir.

Za dela v Marijinem domu v Rojanu: A. in D. ob družinskem prazniku 200.000; F. P. 1000.000 lir.

Za slov. misijonarje: M. M. 700.000; N. N. 50.000; N. N. 50.000 lir.

Za barvna okna v Bazovici: Lj. - da ob izredno lepi priložnosti 100.000; Meri Berce v spomin mame Marije in strica Karla 50.000; Anita Ravalico 30.000; N. N., Pesek 30.000; N. N., Gročana 10.000; ob krstu Anje Grgič 20.000; Nada Marc v spomin očeta Ivana 20.000; Sajsnikova mati 10.000; Mühr 10.000; Bruno Zacchigna 40.000; N. N. 25.000; Vida v spomin moža Antona Bernetič 50.000; N. N., Trebče 50.000; druž. Fürst 20.000; Letizia Križmančič 40.000; no-na Silva in nono Bruno ob krstu vnuka Manuela Zotič 50.000; Milka Kalc v spomin Karla Brce za okno sv. Roka 10.000; Dora Živic v spomin tete Zore 30.000 lir.

OBVESTILA

Romanje na Barbano goriških in tržaških Slovencev bo v ponedeljek, 11. septembra. Zaradi tehnični zaprek ne bo 4. septembra kot je bilo najavljeno. Skupna sv. maša bo ob 11. uri. Cena za prevoz z barko je kot lani: 4.000 lir za odrasle, 2.000 lir za otroke od 3 do 10 let.

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda sporoča svojim članom in prijateljem svetih bratov, da bo mesečna maša za edinstvo v ponedeljek, 7. avgusta, ob 17.30 v Marijinem domu v Trstu v ul. Risorta 3. Gle-dalji bomo tudi diapozitive in vas toplo vabimo!

Duhovne vaje za žene in starejša dekleta bodo v domu duhovnih vaj »Le Beatitude« v Trstu od ponedeljka, 4. septembra, zjutraj do srede, 6. septembra, zvečer. Vodil jih bo frančiškan p. Hieronim Zvegljič, ki je spomladi imel sv. misijon v Rojanu. Prijave sprejetama g. Jože Kunčič, Sv. Križ, tel. 220332 ter Dora Kosovel, Trst, tel. 763406. Po možnosti telefonirati ob večernih urah.

Radio Trst A

Sporod od 6. do 12. avgusta 1989

Nedelja: 8.30 Kmetijski tednik. 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 9.45 Pregled slov. tiska v Italiji. 10.10 Mladinski oder: »Zaljubilo se je sonce«. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Antologija humorja. 12.40 Godbe na pihala. 17.00 Jožko Lukeš: »Kadar zapoje harfa«, rad. igra.

Ponedeljek: 8.10 Mal položi dar... 9.15 Otroški kotiček. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.40 Koroška poje. 15.0 Utrinki. 17.00 Kult. kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Izbor iz Kmetijskega tednika.

Torek: 8.10 Na počitnice. 9.15 Otroški kotiček. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Moja šola radiestezije in bioterapije. 12.40 Folklorna glasba. 14.45 Beležka. 15.30 O poeziji. 16.00 Pogled v restavratsko delavnico. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 »Boginja iz Sesijskega zaliva«, nadalj.

Sreda: 8.10 Dvignjena zavesa. 9.15 Otroški kotiček. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Moja šola radiestezije in bioterapije. 12.40 Folklorna glasba. 14.45 Beležka. 15.30 O poeziji. 16.00 Pogled v restavratsko delavnico. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Spomini Staneta Kavčiča.

Četrtek: 8.10 Križem po svetu. 9.10 Otroški kotiček. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Glasbeni portret Urbana Kodra. 12.40 Slovenski madrigalisti. 15.30 Utrinki. 16.00 Koroški portreti. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Četrtekova

Petek: 8.10 V Evropi manjšin. 9.15 Otroški kotiček. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 O filmu. 12.40 Folklorna glasba.

15.30 O tolmačenju otroške risbe. 16.00 Koncert. 17.00 Kulturna kronika. 17.00 Klasični album. 18.00 Kulturni dogodki.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 9.15 Otroški kotiček. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Lepote naše dežele. 12.40 Mešani zbor Hrast iz Doberdoba; vodi H. Lavrenčič. 14.45 Filmi na ekranih. 15.30 O tolmačenju otroške risbe. 16.00 Med zemljo in sanjami. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Pianist A. Rustja.

Tolminski puntarji je nova opera Ubalda Vrabca. Svet slovenskih organizacij je dal pobudo, da bo ta opera našega tržaškega skladatelja prišla na oder prihodnje jesen, dne 25. novembra v Gorici in 3. decembra v Trstu. Opero bodo izvajali Consortium musicum iz Ljubljane, Simfonični orkester slovenske filharmonije in solisti Ljubljanske opere. Možno je, da bodo opero izvajali tudi v Čedadu.

KATOLIŠKI GLAS

tednik - uredništvo in uprava: Riva Piazzutta, 18 - 34170 Gorica - Tel. 0481/533177 - telefax 533177 - poštini tek. račun: 11234499 poduredništvo: Vicolo delle Rose, 7 - 34135 Trst - Tel. 040/414646

Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1949

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik Pošt. plačana v gotovini - skupina 11/70% Dovoljenje pokr. poštne uprave iz Gorice Izdaja: KTD Katoliško tiskovno društvo (Società Tipografica Cattolica srl - Riva Piazzutta, 18 - Gorizia - P.I. 00054100318)

Tiska: Tiskarna Budin v Gorici Cena posamezne številke: 1000 lir

Letna naročnina: Italija 40.000 lir inozemstvo 55.000 lir zračna pošta 85.000 lir

Oglasi: za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in osmrtnice 500 lir, k temu dodati 19 % IVA

Naši svetovalci so vam na uslugo zastonj... in vam bodo šli na roko.

V kmečko-obrtnih posojilnicah najdeš ljudi, ki so ti podobni, s katerimi se boš lahko odkrito pogovoril. Ko potrebuješ finančno podporo; ko želiš iztržiti največ za svoje prihranke; ko potrebuješ strokovno mnenje, ali pa samo prijateljski nasvet.

**KMEČKE IN OBRTNE
HRANILNICE
IN POSOJILNICE**

v Furlaniji-Juljski krajini

Tvoja domača banka

